

relse for Forhandlingerne her og den danske Regerings Optræden overfor Fredskonferencen, da vi fik Meddelelsen om, at 3die Zone mod vor Villie var indført som Afstemningszone.

Meddelelsen kom hertil i et Telegram fra Gesandtskabet i Paris, dateret den 8. Maj. Det lyder saaledes: „Den overraskende Bestemmelse om Afstemningen i en 3die Zone, der muligvis i den egentlige Tekst til Præliminærfreden er udvidet til at omfatte Ejdersted“ — det viste sig at være Tilfældet — „maa være taget i de sidste Dage, da alle Meddelelser til forskellige Personer fra Folk, som direkte har behandlet Sagen ved Konferencen, ikke lod forudse Forandringer i det tidligere vedtagne. Gesandtskabet tillader sig at henstille en Udtalelse fra Regeringen og Rigsdagen om, at de staar fast paa det hidtilværende Grundlag og ikke vil godkende Indlemmelsen i Danmark af Egne, der aldrig fra den Tid, Modsætningen mellem dansk og tysk blev bevidst, har vist Spor af dansk Nationalfølelse“. Det var dette Telegram fra Gesandtskabet, som dannede Grundlaget for de Forhandlinger, der her fandt Sted først mellem Regeringen og det den Gang endnu bestaaende politiske Forhandlingsudvalg og senere ved det fortrolige Møde paa Rigsdagen den 12. Maj. Ved dette forelaa der foruden denne Meddelelse en kort Meddelelse fra Gesandtskabet, som var ankommet hertil med Flyverpost, og som lyder saaledes: „Desværre har det franske Krigsministerium glemt at meddele Flyverens Afrejse; ellers havde der fulgt en Beretning med, men den er kun til Dels skrevet. Vi agter at søge Udenrigsministrene for at gøre Indvending mod den sydlige Afstemningsgrænse.“ Gesandten, som havde haft Lejlighed til at følge denne Sags Udvikling, ikke alene ved de Instruktioner, som han havde faaet fra Udenrigsministeriet, men ogsaa ved det Samvær, der havde været mellem ham og Delegationen, havde altsaa et saa levende Indtryk af, hvorledes man her i Landet opfattede denne Sag, i hvor høj Grad det danske Folks store Flertal vilde betragte det som en Ulykke, hvis det virkelig skulde gaa saaledes, at vi ogsaa fik det sydlige tysktalende Slesvig ind under dansk Styre — at han egentlig slet ikke mener at behøve nogen Instruktion. Han er saa overbevist om, hvorledes Stillingen er, og venter saa tillidsfuldt paa, at han vil blive støttet i dette herfra — og dertil var han ogsaa fuldkommen be-

rettiget efter hele den Stilling, man fra alle Sider hidtil havde taget —, at han uden at afvente Instruktioner siger: Jeg agter at søge Udenrigsministrene for at gøre Indvending mod den sydlige Afstemningsgrænse. Imidlertid viste det sig, da Sagen nu kom til Forhandling her i Rigsdagen, at den Enighed, der hidtil havde været mellem alle Partier, ikke længere var til Stede. Det var ikke længere muligt at tilvejebringe Enighed mellem Partiernes Repræsentanter og Regeringen om den Optræden, som Gesandten ønskede, nemlig at man skulde meddele, at hvis denne Afstemning faldt ud til Fordel for Danmark, vilde man paa Forhaand have befriet sit Sind og gjort Stillingen klar ved at have sagt: Dette Land kommer vi ikke til at indlemme. Dette var man altsaa imod. Det tilkommer ikke mig at granske Hjerter og Nyrer, og jeg skal ikke her undersøge, hvad der kan have været Grunden til, at man var saa bange for at udtale det, som man endnu officielt sagde var eens Opfattelse. Men Forhandlingerne førte dog til det Resultat, at 3 Partier paa Rigsdagen, nemlig Venstre, det radikale Venstre og Socialdemokratiet, enedes om en Udtalelse, som gik ud paa at fastholde det tidligere Standpunkt, og denne Tilkendegivelse har vist sig at være tilstrækkelig for de allierede til, at de blev klare over, hvorledes Stemningen var her i Landet, uden at man behøvede at tilføje noget med Hensyn til Fremtiden. Udtalelsen er blevet offentliggjort i sin Tid, men den har sin Interesse i denne Sammenhæng. Den lyder saaledes:

„Idet den danske Regering udtaler sin Glæde over Udsigterne til, at den kommende Fred vil bringe Opfyldelsen af det danske Folks nationale Haab, fastholder den sin Udtalelse af 23. Oktober 1918 og de Ønsker om Afstemningsområdet i Sønderjylland, som er fremsatte overfor de allierede og associerede Magter i Paris af Rigsdagens alle Partier omfattende Delegation og af Repræsentanter for den danske Vælgerforening i Sønderjylland. Rigsdagen nærer fremdeles den Opfattelse, at en Afstemning paa Grundlag af disse Ønsker vil give den bedste Garanti for det danske Folks nationale Fremtid.“

Og siden der heri henvises til Rigsdagens Vedtagelse af 23. Oktober forrige Aar, kunde det vel ogsaa være rigtigt, da denne Vedtagelse ligger saa langt tilbage, at den maaske ikke er alle præsent, at anføre, hvorledes den lyder. Denne Resolution lød saaledes:

„Efter at have hørt Ministeriets Med-